

Proclameu la nostra fe

Un relat de: [Lluís Pagès](#)

Convindreu amb mi que estar al capdavant del Regne del Cel deu ser la feina més avorrida que hom pugui imaginar. Perquè, on no hi ha cap mena d'enrenou, amb la gernació d'homes i dones justos que el componen, immunes a la corrupció, al suborn o a qualsevol tipus de vici, quina gestió de conflictes se'ns hi acut? Per contra, l'Infern és una bullidera frenètica d'activitats: allà, en Banyetes no para d'adjudicar penes als nouvinguts, que són legió, fer-les aplicar pel seu exèrcit d'àngels caiguts i mantenir les que no caduquen, que no són poques. On al Cel hi ha una pau i una harmonia ben ensopides, a l'Infern hi ha un tràfic constant de calderes per escalfar, focs que alimentar i ferros per esmolar. D'aquí confereixo que el Cel representa més aviat l'alfa i l'omega de l'avorriment etern que no pas un estat de nirvana sostingut.

Precisament per aquest gaudi del temps que senyoreja allà dalt, el bon Déu troba estones per a repassar la seva Creació, un xic baldera i de la qual sospita fortament que se li ha anat de les mans. D'aquí que, de tant en tant, baixi a la Terra a barrejar-se entre les seves criatures per saber de primera mà quin pa hi gasten en llur dia a dia. Ep, això sí, sense intervenir-hi ni poc ni molt, que per alguna raó ens va fer lliures!

- I doncs, cap on dirigiu avui, Senyor? - preguntà Sant Pere un cop va haver reubicat les escassíssimes ànimes que aquell matí feien cua per entrar a la nova i abúlica vida.

- Me'n vaig a donar el volt per les parròquies de la pell de brau, on el corrent de pensament surrealista diuen que és dels més desenvolupats del món; segur que hi descobreixo manifestacions d'una pietat barroca que ni jo mateix aconseguixo d'endevinar - i desaparegué sense que el seu interlocutor tingués temps d'advertir-lo dels ensurts a què s'exposava.

La primera parròquia on anà a parar el Creador fou la de l'església de Santa Ana, situada al barri de Triana, a Sevilla. Estava a punt d'entrar al temple quan s'adonà del rètol que penjava en un suro rostit pel Sol: Recordeu que el dijous comença la catequesi per a nens i nenes d'ambdós sexes.

Per aquells entre vostès que tenen fills i no ho saben, tenim a la parròquia una zona condicionada per a infants. Dijous vinent, a les cinc de la tarda, es reunirà el grup de les mares. Aquelles senyores que desitgin entrar a formar part de les mares, si us plau dirigiu-vos al senyor rector que trobareu en el seu despatx.

Confondre Déu és complicat, però aquelles frases el van deixar descol·locat. Es tractava d'una catequesi per a hermafrodites? Caram! Quin rector més eixerit! Potser que s'ho faci mirar, no, això dels agrupaments de mares? A veure si no saben que tenen fills, ni el sexe dels mateixos, per una promiscuïtat malentesa...

Volia donar-li un toc, però el rector no hi era i va preferir fer una escapada a la basílica de la Macarena, on la vista se li anà cap al següent anunci que penjava a l'entrada:

El cor dels més grans de seixanta anys queda suspès durant tot l'estiu, amb l'agraïment per part de tota la parròquia.

Redeu! - exclamà el de la barba blanca, conscient de què aquell reneq quedava sense efecte venint de qui venia - Això és un exemple de caritat cristiana, fer callar un grup d'esforçats voluntaris en la tardor de la seva vida?

Astorat, va decidir que provaria sort en les properes parròquies de Castella, on la gent de tarannà aspre com la terra que trepitjaven ben segur que exhibiria d'altres modus religiosus.

A la catedral de l'Almudena, a Madrid, va llegir-hi el següent en un paperet a punt de voleiar:

Dimarts vinent, a la nit, hi haurà sopar a base de mongetes seques al saló parroquial. A continuació seguirà el concert.

Quelcom se li va remoure a la panxa que li afectà les pituïtàries. A quin concert feia referència? Un quartet de vent? Un sac de gemecs? O el que tots pensem?

No va tenir temps de donar-hi més voltes. Al costat hi llegí aquest paràgraf esborronador:

El torneig de bàsquet de les parròquies continua amb el partit del proper dimecres a la tarda. Veniu a aplaudir-nos! Farem el possible per a derrotar a Crist Rei!

Espantat per la inflamada retòrica revolucionària del pamflet, decidí fer-se escàpol d'una terra tan agressiva cap a la seva persona, no fos cas que fos reconegut per l'equip de bàsquet pertinent i s'endugués una bona jaquetada d'hòsties.

Enfilà cap al nord-oest, fins a les terres gallegues, on el clima rigorós esculpeix l'esperit amb angles tallants, traduint-se en gent de manifestacions austeres que rebria de bon grat després d'aquell tast d'autèntica rauxa ibèrica.

A Santiago de Compostela, algú havia posat el següent comunicat a la porta d'entrada:

Tema de la catequesi d'avui: Jesús camina sobre les aigües. Catequesi de demà: Buscant Jesús.

Va trobar adient que una tema seguís l'altre, tot i que el seu cervell li deia que hi havia quelcom que no lligava. La resposta, estava en el fondo del mar, matarile-ri-le-ri-le? Als nens, avesats a veure desaparèixer pescadors a la Costa da Morte, els seria més fàcil de buscar Jesús on jeien els seus avantpassats? No ho sé, ho trobava tendencios i mal lligat.

Malgrat tot, el que hi havia escrit més avall encara ho trobà més xocant:

El grup de recuperació de la confiança en un mateix es reuneix dijous a la tarda, a les vuit. Si us plau, feu ús de

la porta del darrera per entrar.

Recordeu en l'oració a tots aquells que estan cansats i desesperats de la nostra parròquia.

Bé, val a dir que si s'ha de fer proselitisme amb aquests ànims, anem arreglats. Senyors, que en la llengua l'ordre dels factors sí altera el producte! La retranca gallega, sens dubte, aquell punt d'humor amb mala llet, s'hi manifestava aquí amb tota la seva màxima expressió.

Com que les ganes de més errades gramaticals li ferien l'ànima, decidí d'orientar el seu pelegrinatge cap a les terres basques on, segons el poeta, diuen que la gent és rica, culta, desvetllada i feliç. Allà va aturar-se a la catedral vella de Santa Maria de Vitòria, on al taulell d'anuncis s'hi podien llegir dos paràgrafs que li cridaren l'atenció:

Si us plau, poseu els vostres donatius en el sobre, junt amb els difunts que desitgeu que recordem.

El senyor rector encendrà la seva espelma en la de l'altar. El diaca encendrà la seva en la del senyor rector, i després encendrà un per un a tots els fidels de la primera filera.

Ja li havia advertit algú del Cel que eren una mica bèsties, però no tant com quedava palès en aquests dos texts. Pretenien de veritat enquibir un difunt en un sobre d'almoïna i convertir als fidels més matiners en una torxa humana? Començava a entendre el perquè de la poca assistència als oficis...

Esmaperdut, la temptació a prendre una mesura dràstica fou fortíssima, però hi renuncià: un excés de diluvis podrien fer que bona part de la humanitat l'acusés d'estar darrera del canvi climàtic, i n'estava fart de ser sempre l'ase dels cops. Tu els fas lliures i després encara et vénen amb reclamacions, els pocavergonyes - va concloure. Després de visitar el sud, l'oest i el nord, tan sols l'est de la pell de brau li podia proporcionar algun alleujament espiritual després de tan desori lingüístic, d'aquí que enfilés cap a Barcelona, on llegí el següent a la porta d'una parròquia de Sants:

Benvolgudes senyores, no oblideu la venda de beneficència! És una bona ocasió per alliberar-se d'aquelles coses inútils i que fan nosa a casa. Porteu als vostres marits.

Esclafí a riure, que la frase bé que s'ho mereixia. Aquests catalans són l'hòstia consagrada! (aquí va penedir-se d'aquest mal pensament, però ja s'autoimposaria la penitència més tard). I, com que no en va tenir prou, va llegir més avall:

El preu per participar en el curset sobre "Oració i desdejuni" inclou també els àpats.

Genial! Qui deia que els catalans eren garrepes? Aquest sentit de l'humor li recordava vagament el d'uns habitants d'una illa que també reivindicaven a Sant Jordi com a patró, tot i que es trobaven a anys llum gastronòmicament parlant.

Se'n va pujar cap al Cel entrant-hi sense que fos vist per Sant Pere. Es veia del tot incapaç de confessar-li que tot el que havia llegit no eren parrafades dignes d'un Pepe Rubianes (que sí, que ja l'he perdonat), sinó autèntics anuncis parroquials, pensats amb una bona fe tan gran com la ignorància de la gramàtica més elemental.

llpages